

V Ě S T N Í K

ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ

Čís. 252

Březen 1976

Konference v Bílém domě

V úterý dne 9. března t.r. se konala v Bílém domě konference zástupců **celonárodních** etnických organizací, skupin a etnického tisku. Tím byla zahájena série konferencí, které budou v Bílém domě uspořádány během letošního roku. K účasti na zahajovací schůzi bylo přizváno i několik zástupců místních odboček. Konferenci svolal nově jmenovaný asistent presidenta Forda pro etnické záležitosti, Dr. Myron B. Kuropas, ukrajinského původu, který svůj úřad nastoupil 4. ledna t.r. Pořad konference zahrnoval uvítací projev presidentova asistenta pro Public Liaison, Mr. W. J. Baroody-ho (italského původu), dále projev Dr. Michaela Balzano, ředitele programu ACTION a velmi podrobný a zajímavý referát o pomoci, která je poskytována maloobchodníkům, který podal presidentem Fordem nedávno jmenovaný ředitel Small Business Administration (SBA). Mr. Mitchell P. Kobelinski (polského původu).

V poledne přítomně v Oval Office uvítal president Ford, kde s každým účastníkem promluvil několik slov. Oběd byl podáván ve Foreign Service Club a po obědě se konal seminář na State Departmentu. Program zahrnoval diskusi o americké zahraniční politice na Středním Východě, v Řecku, Turecku a na Kypru a vůči Sovětskému svazu a východní Evropě. Ústředí Československé národní rady americké zastupovali s. A. Faltusová a br. Dr. Hašek, za odbočku byl pozván br. P. Šturman. Další zástupci českých, slovenských nebo etnických organizací byli br. Frank Vodrážka za ČSA (Chicago), br. Václav Hynar za Greater Cleveland Ethnic Federation, br. Andrew Valuchek z národnostního výboru demokratické strany, Dr. Michael S. Papp za National Ethnic Studies Assembly, br. Dr. J. J. Sustar za National Ethnic Federation, Rev. Dornic za časopis Ethnic American.

Nejdůležitější pro nás byla ovšem diskuse o americké zahraniční politice vůči Sovět. svazu a státům střední a východní Evropy, kterou po krátkém projevu vedl Assistant Secretary for European Affairs Arthur A. Hartman. Nejvíce otázek bylo položeno ve věci udržování helsinské dohody, sjednocování rodin, povolování návštěv příbuzných na západě, atd. - Zástupci ústředí ČSNRA, etn. skupin z Clevelandu a ukrajinské organizace měli pak ještě možnost s Assist. Secretary Hartmanem o těchto otázkách diskutovat po skončení konference.

Z činnosti ČSNRA

10. - 11. dubna - sjezd v Chicagu.

8. května - Majales ve Washingtoně - Mayflower Hotel.

6. června - Čs. den ve Wozniakově zahradě v Chicagu.

24. října - oslava 200. výročí Spojených států a 28. října - koncert čs. hudby . . . Chicago Chamber Orchestra Association.

František Schwarzenberg:

František Palacký

a česká politika devatenáctého století.

Výňatky z přednášky, uspořádané místní skupinou Společnosti pro vědy a umění v Chicagu dne 2. dubna 1976.

V Palackém spatřujeme především tvůrce a otce naší české historiografie, který nám zanechal kromě mnoha jiných prací onen nepřehledný zdroj vědomostí o naší minulosti: Dějiny národa českého v Čechách a na Moravě; zdroj v mnohém ohledu doplněný či opravený na základě nově objevených pramenů, ale jistě nikdy nepřekonaný.

Palacký nebyl jen a jen historikem. Jeho první zájmy v ranném mládí bylo především náboženské a vedlo jej do evangelických škol v Trenčíně a v Bratislavě. Toto zaměření k "božnosti" zůstalo osou celého jeho života. Dříve než pevně zakotvil ve studiu dějin, věnoval se Palacký též studiu filosofie, estetiky či krásovědy, jak tenkrát říkali, studiu práv a mravouky. Též tyto všechny záliby či zájmy poznamenaly významně jeho pozdější dílo. Během času se věnoval výhradně studiu dějin a toto studium historie přivedlo Palackého zcela samozřejmě k činnosti politické.

Palackého činnost politická či práce veřejná začíná pochopitelně až rokem 1848. I tak nutno dodat, že v letech 1852-1860, zklamán, stál v ústraní, psal Dějiny, staral se o chorou manželku a stěžoval si Havlíčkovi, že byl "vypuzen z proudu života národního". To byla arci snad jen bludná ozvěna smutku. V posledních letech života, po roce 1870 vidíme úbytek politické iniciativy, takže se Palacký stává spíše ctěným a uznávaným divákem, než tvůrcem událostí a dějů.

Zcela všeobecně lze o Palackého politickém postoji vytknout těchto několik bodů. Po celý život by Palacký oddán myšlence "Slovanství" a taktéž byl celým srdcem Čech i Čechoslovák. Současně však říkal, že vždy klade zájem humanity výše než zájem národní. Povězdy toužil po svobodě. Snad pod vlivem Rousseauovým hlásil se k "ryzímu" liberalismu, který spatřoval v rovnosti občanské, v odstranění feudálních výsad a v rovnoprávnosti národní. Zavrhoval však liberalismus "vulgární" s jeho nepřátelstvím vůči církvi a kněžstvu. Odsuzoval nevěru, ateismus či krátce nihilismus, jak říkal, kterému prý "liberalismus našich dnů" slouží vědomě i nevědomě. O materialismu soudil, že strhuje člověka do bestiality. Dle názoru badatelů bylo jeho myšlení do jisté míry ovlivněno filosofií Hegelovou i Herderovou; toto hlavně v představách o slovanské prehistorii. Zajímavá je také Palackého víra, že vývoj bude spěti k centralisaci nejprve evropské, a později také světové. V tomto přesvědčení byl snad ovlivněn Kantem.

Chceme-li pochopit Palackého politický postoj, měli bychom si snad uvědomit skutečné či zdánlivé rozpory oné doby. Především se tu jedná o vzájemný poměr společenských tříd. Celé evropské devatenácté století je poznamenáno tím, že se střední stav, tzv.

VĚSTNÍK

March 1976

Organ of the Czechoslovak National Council of America

Published monthly (Except bi-monthly July-August)

Subscription \$2.00 a year - Outside U.S.A. \$3.00

Editor - Vlasta Vraz

Office: 2137 So. Lombard Avenue, Cicero, Illinois 60650

Tel.: 656-1117

Second Class Postage paid at Chicago, Illinois

VĚSTNÍK

Březen 1976

Organ Československé národní rady americké

Vychází měsíčně (s výjimkou dvojčísla v červenci-srpnu)

Předplatné \$2.00 ročně. - Mimo U.S.A. \$3.00

Redaktorka - Vlasta Vrázová

Úřadovna: 2137 S. Lombard Avenue, Cicero, Illinois 60650

Tel.: 656-1117

buržoasie dostává do popředí a že šlechta ztrácí na hospodářském, společenském i politickém významu. Pro Palackého jako vedoucího představitele nového středního stavu se kladla otázka, zda toto "střídání stráží" má řešit konfrontaci, bojem, či spíše spoluprací o úkolech, společných české šlechtě i buržoasie v zájmu, jak věřili, všech společenských vrstev.

Palacký volil cestu spolupráce.

Další rozpor, který se v 19. století již začíná rýsovat spočívá ve dvojitosti pojetí práva, či v otázce, které z těchto dvou zásad je třeba dát přednost. Střetává se tu přirozenoprávní pojem sebeurčení etnické skupiny s požadavky historicky chápaného práva státního. Jinými slovy: má být dána přednost národovectví a být zdůrazňována především příslušnost k etnické skupině národnostní, či má být zdůrazňováno vlastenectví, tedy láska a péče o celek státní, o celek politický, jak se po staletí vyvíjel, bez ohledu na etnickou různorodost tohoto útvaru?

Dále musil Palacký, jako každý český politik zaujmout stanovisko k rakouskému mocnářství a k vládnoucí dynastii. Palacký věřil, že je pro náš národ výhodnější být pod Vídní, než pod Petrohradem či pod Berlínem, zanedlouho hlavním městem sjednoceného Německa. Palacký chtěl vidět silné Rakousko, ku všem národům spravedlivé. Proto byl jedním z otců tzv. austroslavismu.

Přihlédněme trochu blíže k těmto dilematům.

Řekli jsme zprvu, že jedním z problémů byl poměr nové společenské třídy, buržoasie, jejímž byl Palacký příslušníkem a čelným představitelem ku šlechtě, která v té době ještě neztratila svoje vůdčí postavení a která ještě nesla zodpovědnost za osudy státu.

Dnešní marxističtí spisovatelé nemohou Palackému odpustit, že otázku vzájemného poměru dvou společenských tříd neřešil třídním bojem, který se marxistům jeví jako jediný žádoucí postup. Palacký však nesdílel tento marxistický názor. Snad není ani divu, že Palacký nesouhlasil s Marxem. I kdyby nebylo jiného důvodu, stačilo by snad i jen to, že Marx napsal dne 31. prosince 1848 do "Neue Rheinische Zeitung", že je nutno vésti "... nesmiřitelný boj, válku až k smrti, vyhlazení, terorismus bez ohledu proti Slovanům ..." Palackého kladný poměr ku šlechtě se začal vyvíjet již v Bratislavě a Palacký nikdy o šlechtě nemluvil způsobem, jako např. psal Čelakovský: "Naše šlechtictvo jest přede jenom čertu špatné". Přátelské styky se šlechtou českou navázal Palacký brzy po svém příchodu do Prahy roku 1823.

Palacký spolupracoval se šlechtou nejprve o povznesení kulturní úrovně národa a později o uplatnění politických práv českého národa a státu v rámci rakouského soustátí. Snad se mu zdálo, že bez této spolupráce by ani nebylo možno dosíci těch cílů, kterým chtěl sloužit, tj. především rovnoprávnosti národní. Ku sblížení se šlechtou napomáhala jistě jeho vlastní letora. Josef Pekař o tom píše takto: "V Palackém jeho dlouholetý život mezi šlechtou a snad i okolnost, že na statku své paní (Lobkovice nad Labem) byl sám vrchností, a především jeho aristokratismus duševní stvořily mnoho aristokratického v běžném slova smyslu."

Jistě bylo pro Palackého také směrodatným, v jakém světle se mu v jeho mládí jevila česká šlechta.

O skupině české šlechty na přelomu osmnáctého a devatenáctého století píše Eduard Bass ve svém "Čtení o roce osmačtyřicátém" takto: "Byla to celá plejada zjevů opravdové duchovní urozenosti, která zářila po desítky let na českém nebi".

Palacký si jistě uvědomoval, k čemu všemu by v našich zemích bylo nedošlo, nebýt mecenášství české šlechty. Dle feudálního a paternalistického pojetí šlechtické tradice toto mecenášství arci nebylo žádnou ctností, ale samozřejmou povinností.

S tímto postojem šlechty měl Palacký dost a dost osobních zkušeností. Brzy po příchodu do Prahy bylo jeho studium českých dějin usnadněno, ba řekl bych umožněno hlavně tím, že mu byly zpřístupněny archivy šlechtické. Jistě by např. nebyval mohl poznat a zpracovat s tak podivuhodnou důkladností dobu husitskou, kdyby mu nebyl býval dokořán otevřen schwarzenberský, svého času rožmberský archiv na Třeboni. Ve své vědecké činnosti byl dozajista v mnohém ohledu zavázán díkem české šlechtě za její podporu.

Česká šlechta však nemenší měrou vděčí Palackému za spolupráci, za radu, za poučení a hlavně za to, že svými historickými znalostmi upřesnil státoprávní argumentaci české šlechty.

Vidíme snadno, za jakých okolností se Palacký sblížil se šlechtou - jako badatel v zámeckých archivech, jako historiograf Království českého i jako učitel, přítel a rádce. Toto sblížení pak zcela samozřejmě vedlo ku spolupráci na poli politickém. Byl to Palacký a spolu s ním Rieger a Brauner, kteří vyvolali v život ono nové vedení národa, složené ze šlechty a ze středního stavu. Toto souručenství šlechty a buržoasie zastávalo ve veřejném životě mocnářství všechny tužby i politické a právní nároky celého národa vlastně až do ztroskotání tzv. "punktací" v roce 1892, kdy se vedení národa roztříštilo a kdy Staročeši ztratili svoje vedoucí postavení.

Je jasné, že v otázce vzájemného poměru společenských tříd Palacký zřejmě dával přednost spolupráci nad konfrontací a bojem. Myslím, že to posloužilo zájmům národa i státu.

Druhý rozpor, o kterém jsem se zmínil spočívá v otázce přednosti, připisované buď právu přirozenému či právu historickému.

Právo přirozené - zdá se - přisuzuje každé národnostní skupině, která si je vědoma své totožnosti nezadatelné právo, aby sama rozhodla o svém včlenění do toho či onoho státního celku, či o své naprosté neodvislosti. Tomu se dnes říká právo sebeurčení.

Historické právo naopak tvrdí, že politický útvar - v našem případě stát český - nesmí být bez vlastního svolení připraven o svoji samostatnost či svébytnost a že státní hranice, posvěcené věky, nemají být měněny, i kdyby si to část obyvatelstva přála.

Zastánci státního práva pochopitelně žádali, aby panovník slavnou korunovační přísahou stvrdil tato historická práva Českého království, tak jak to císař František Josef učinil při své korunovaci v Budapešti pro historická, a zčásti ještě rozmnožená práva Koruny svatoštěpánské.

Snad je možno lépe pochopiti rozpor mezi požadavky práva přirozeného a práva historického sběžným pohledem na to, jak se

tento rozpor obrází v afektech emocionálních. V oblasti citové se tento rozpor projevuje rozlišováním mezi vlastenectvím a národovectvím.

Národovectví, nacionalismus spočívá ve ztotožňování se jednotlivce se skupinou etnickou; vychovává k hrdosti na příslušnost k národnostní skupině, ale také často svádí k opovrhování příslušníky jiných národnostních skupin, byt' by byli spoluobčany v témže státu.

Vlastenectví, patriotismus, naopak zdůrazňuje společnou příslušnost k zeměpisně ohraničenému, staletými posvěcenému politickému útvaru, jakým bylo v našem případě Království české a v širším měřítku eventuelně podunajské soustátí a to bez ohledu na různorodost jazykovou či etnickou. Je jasno, že takto chápané vlastenectví umožňuje udržení etnicky různorodých politických celků, jak se u nás během dějin vytvářely, bez třenic mezi národnostními složkami uvnitř téhož státu.

A tu si klademe otázku, čím byl Palacký - vlastencem či národovcem? Vidíme u něho vývoj v názoru, kam třeba klásti hlavní důraz. Jistě patří do chorovodu našich národních buditelů. Jistě vykonal svým celožitelným dílem nesmírně mnoho pro upevnění a prohloubení národního uvědomění, národního sebevědomí i sebepoznání. Nezapomínejme krom toho, že Palacký, který ztrávil část svého mládí na Slovensku, kde se spřátelil s Šafářikem a Kollárem jistě si přál, aby pouta mezi Čechy a Slováky dozrála v něco více, než byl vztah pouze citový. Bez pochyby prožíval sounáležitost Čechů a Slováků velmi intenzivně. Vykonal jistě mnoho pro dozrávání vzájemnosti československé a prohloubení dnes často zapomínaného národního citění československého. Stačí vzpomenout, že ve svém ústavním návrhu Palacký doporučoval, aby bylo vytvořeno jedno území správní z částí Čech, Moravy a Slezska, obývaných obyvatelstvem českým a z území, tehdy uherského, obývaného Slováky.

Vidíme tedy, že byl národovcem českým i československým a na začátku své činnosti politické vycházel z práva přirozeného a z národovectví - arci bez nenávisť k národnostním skupinám jiným (vzpomeňme jen spolupráce a soudružnosti českých a německých spisovatelů v Praze před svatodušními bouřemi). Později, když si snad více uvědomoval, že by přirozenoprávní postoj nutně ohrozil celistvost českého státu, přiklonil se k právu historickému a tedy k vlastenectví, tj. k postoji české šlechty, která se snažila o soužití a spolupráci Čechů i Němců v historických hranicích českého státu, jehož práva a celistvost chtěla šlechta především hájit.

Proto byl Palacký v pozdější době, spolu s Riegerem, Clam-Martincem, Lobkowiczem a Schwarzenbergem jedním z úhlavních představitelů směru státoprávního. Nikdy se arci nevzdal obhajoby českých práv národnostních a jazykových. Dospěl však patrně k názoru, že budou nejlépe uhájena řešením státoprávním.

Z toho, co bylo dosud řečeno již samo vyplývá, jaký byl Palackého postoj k onomu soustátí, kterému se různé říkalo: rakouské mocnářství, rakouská říše, podunajská monarchie, habsburská država či jinak.

Za doby Palackého se naskývalo mnoho různých pomyslně možných směrů vývoje. Snad je můžeme zjednodušit ve zkratce, byt' na úkor podrobností.

Jedním extrémem byl směr, usilující o centralisaci celé správy pod vídeňskou vládou - bez ohledu na práva historických celků, z nichž celé soustátí vzniklo; bez ohledu na různorodost národností

Na opačném extrému by bylo možno uvažovat o rebelii, vedoucí k úplnému přervání všech pout s vládnoucí dynastií a s ostatními zeměmi, žijícími pod svrchovaností rodu habsburského, takže by se části podunajského soustátí staly nejen samostatnými či samosprávnými, ale údajně naprosto neodvislými státy.

Palacký obě tato řešení odmítal.

Mezi těmito extrémly stávala možnost další, tj. decentralisace říše; přetvoření jednotného státu osvíceného absolutismu v jakousi federaci samosprávných či samostatných složek, bud' ve spolek národů, či ve spolek států.

K otázce rozhraničení těchto složek je arci možno přistupovat dvojmí způsobem, dle zásady přirozenoprávní, či dle práva historického. Jedno řešení by spočívalo ve federalisaci říše bez ohledu na historickoprávní celky, čistě podle sídlišť různých etnických skupin.

Druhé řešení, podporované složkami konservativními, odporujícími centralistickým směrům německo-liberálním spočívalo ve federaci říše na podkladě starých, historickoprávních celků, z nichž habsburská država ve střední Evropě původně vznikla. Pro nás by jedině toto řešení zaručovalo, že země Koruny české zůstanou nedílným svébytným celkem v rámci širšího souručenství států. Společná by byla jen obrana, zahraniční politika, finance, civilní a trestní zákonodárství - a ovšem společný panovník.

Toto bylo řešení, zastávané historickou, státoprávní šlechtou na starém kuriálním, i na novém zemském sněmu i na říšské radě; řešení, ku kterému se Palacký, hlavně po roce 1860 přiklonil. Stávala ovšem ještě možnost další, totiž to řešení, ku kterému roku 1867 vskutku došlo: dualismus, čili rozdělení říše na dva celky.

Palacký samozřejmě dualismus odmítal a ve své Ideji státu Rakouského před ním ostře varoval, hroze panslavismem. Stejně odmítal Palacký jakoukoli rebelii.

V otázce Rakouska vidíme u Palackého vývoj od pevné víry v nutnost silného Rakouska až ku zklamání nad nemohoucností federativního přebudování říše. Palacký říkal, že Rakousko bude federativní, nebo ho nebude. Stejně vidíme vývoj od původního názoru, že federativní Rakousko má být spolkem národů až k názoru, že má být spolkem států.

Jisté je, že Palacký uvažoval o osudu početně malých středoevropských národů, zvláště slovanských, geopoliticky a demograficky vystavených přirozené rozpínavosti početně mnohem silnějších Němců a Rusů. Po tom, co jsme všichni prožili v průběhu posledních desetiletí, kdy se střední Evropa dostala nejprve do područí německého a potom ruského jsou tyto úvahy mnohem přistupnější, než snad byly dříve. Jak Palackému, tak jeho českým spolupracovníkům a mnohým představitelům jiných slovanských národností bývalé říše se i později zdálo, že klidný vývoj a pokrok těchto početně malých skupin národnostních bude nejlépe zajištěn příslušností k velikému celku, schopnému účinné vojenské obrany proti mocným celkům sousedním, tedy začleněním do velikého obranného a hospodářského prostoru, kterému bychom dnes říkali "společný trh". U mnohých spolupůsobila s touto stroze rozumovou úvahou také dynastická věrnost, která u české šlechty byla samozřejmostí, která však také u vrstev občanských a u lidu byla velmi silnou motivací.

Tož z takových úvah vznikl směr, nazývaný "austroslavismus", který si pro dobro malých slovanských národů přál trvání hospodářsky a vojensky silného soustátí, arci spravedlivého ku všem národnostním složkám.

V této souvislosti pak snadno pochopíme známý výrok Palackého, že "kdyby Rakouska nebylo, musili bychom je nově založiti" (z listu do Frankfurtu). Měl ovšem na mysli Rakousko spravedlivě přebudované. Je stejně pochopitelné, že roku 1865, v době, kdy bylo málo naděje na české narovnání a na uplatnění státního práva v rámci habsburské říše, Palacký varoval před dualismem a napsal: "Byli jsme před Rakouskem a budeme i po něm" (Idea státu Rakouského). V tomto světle tedy není rozporu mezi oběma výroky, tak často citovanými.

Ze způsobu, jakým Palacký řešil rozpory své doby se nám snad začaly rýsovat hlavní znaky jeho politického postoje. Vidíme, že doporučoval řešení, ku kterému nedošlo; řešení, která byla

zmařena upřílišněným nacionalismem a nakonec pohromou prvé světové vojny. Snad by tedy někdo řekl, že je pouhým plýtváním času, zabývat se možnostmi vývoje, ku kterému by bylo mohlo dojít, kdyby bylo . . . ale nebylo. Snad by někdo tvrdil, že při svých úvahách o lepším zítřku svého národa nemáme vycházet z toho, co by se bylo mohlo stát, ale nestalo; že máme budovat jen na tom, co se vskutku stalo. Do jisté míry je to pravda.

Osobně jsem však přesvědčen, že při posuzování vhodnosti různých budoucích řešení můžeme čerpat významné poučení z názorů těch, kteří to s národem a státem mysleli dobře - zvláště, když se jedná o takového velikána naší minulosti, jakým byl Palacký, otec národa, kterému v roce stého výročí jeho smrti vzdáváme v úctě a obdivu svůj vděčný hold.

“Détente” v praxi

Jako mnoho jiných opouští v r. 1968 svoji vlast jediný syn poměrně starších rodičů protože nesouhlasí se sovětskou okupací. Léta ubíhají, syn se stává americkým občanem a v roce 1974 - jako mnohý z nás - dostává z domova zprávu, která tolik zraňuje: otec zemřel. Zesnulý zanechává závět', ve které z pochopitelných důvodů ustanovuje universální dědičkou svoji ženu.

Neuplyne ani půl roku a tato osamělá žena je navštívena tříčlennou komisí místního národního výboru. Ne příliš šetrně je jí oznámeno, že poslední vůle jejího manžela je neplatná, protože syn je “nepominutelný dědic” a poněvadž nezákonně opustil Československo, jeho podíl propadá ve prospěch státu. Jako útěchu jí ovšem oznámí, že pokud bude nadále chtít podržet jeho podíl, musí za něj zaplatit. Co lze k takové podlosti říci?! Dovedeme se i my noví exulanti vžít do situace této ženy? Dovede vůbec něco takového pochopit svobodný Američan?

Tragikomedie ovšem pokračuje a naši statečně ženě jsou komisí kladeny otázky: Máte ledničku? Od kdy? Cenu odhadujeme na tolik a tolik, chcete-li si ji podržet, zaplatíte nám 250 Korun (deset roků stará malá lednička!). A tak následuje předmět za předmětem, není opomenuto nic. Na příklad: “Kde jsou obleky zemřelého?” zní strohá otázka. “Darovala jsem je Domu duchodců,” odpovídá vdova. “Máte na to potvrzení?” “Nemám”, zdceně odpovídá naše žena a trne hrůzou kolik jí reprezentanti lidové demokracie “napaří” za staré obleky zesnulého. Po chvílce si uvědomí, že dostala děkovný dopis z Domova duchodců a třesoucícma se rukama prohledává dokumenty a konečně radostně předkládá onen doklad “slavné komisi”. Po prostudování komise velkoryse rozhoduje, že za obleky po zesnulém nemusí zaplatit.

Konečně po pětihodinovém lícování končí tato otrněná komedie takovýmto výměrem: “Pokud budete chtít zabavený podíl dědictví uprchlého syna, musíte zaplatit 3,150 Korun”. Nemalá položka pro ženu s měsíční pensí okolo 700 Kčs, která před nedávnem pochovala muže a syn je vzdálen tisíce mil. Jak má unést tuto nespravedlnost?

Tak vypadá komunismus, socialismus, toto je “vláda lidu” a “détente” v praxi.

Příběh líčí případ, který se skutečně stal a osoby nemohou být z pochopitelných důvodů jmenovány, ačkoliv bychom tato fakta rádi předložili všem strůjčům politiky détente, našim ve Washingtonu především. S.

Oznamte včas změnu adresy

EDICE PETLICE

Spisovatelé v Československu, kteří nesmějí doma publikovat své nové knížky začali vydávat je ve formě rukopisu. Spis se opisuje jen v určitém počtu autorizovaných výtisků s doložkou autora “výslovný zákaz dalšího opisování rukopisu”. Každý svazek je podepsán autorem. Knížka je psána na stroji a obyčejně jednoduše dána dohromady, ač některé jsou i vázány a lépe vybaveny, např. cestopis o Ceylonu Zikmunda a Havelky má i fotografie. Každý zájemce, dokonce sám autor, musí zaplatit cenu vydání, za papír, sazbu za opisování na stroji atd. Na rozdíl od sovětského “samizdatu” tyto práce nejsou vydávány anonymně.

V uplynulém roce bylo vydáno přes padesát knížek. Některé mají 50, jiné až 600 stránek psaných na stroji. Jsou mezi nimi nejznámější čeští autoři: Václav Vaculík, Ivan Klíma, Pavel Kohout, Jaroslav Seifert, Bohumil Hrabal a několik úplně neznámých autorů.

Prozatím státní bezpečnost zabavuje výtisky při domovních prohlídkách a vyslýchá postižené, aby se dověděla kde je dílna, kdo knížku opisuje, kdo akci Petlice organizuje, atd. Generální prokurátor se dosud nerozhodl dle kterého paragrafu trestního zákona by mohl autory zavřít. Autoři se brání, že nejde o ilegální nebo nezákonnou činnost.

KONFRONTACE

Čeští a slovenští spisovatelé se vystavují nebezpečí dalšího pronásledování policií, ale horší by bylo pro ně, kdyby se dali úplně mlčet. Je jim třeba psát, je jim třeba kritiky, mají-li dále tvořit musí mít vědomí, že jejich dílo žije, že je v oběhu a že jsou tu čtenáři, kteří touží po této četbě.

Ve svobodném světě, kde se nám nezakazuje a nediktuje je tomu právě naopak. Zde jsou nám knížky nabízeny, velmi pěkně i poučné a důležité, knížky našich nakladatelů a žel nedalo by se tvrdit, že se o knížky dereme, proč také, když jsou tak snadno k získání?

Upozorníme dnes na nakladatelství Petra Paška “Konfrontace” v Curychu, který v několika letech vydal celou řadu zajímavých a cenných knížek za velkých osobních obětí a finančního rizika. Největším jeho podnikáním bylo ovšem české vydání Souostroví Gulag od Alexandra Solženicyna. Toto velké dílo se těší světové pozornosti a je na nás ve svobodném světě, abychom povzbuzovali stále tento zájem. Následovalo pak významné dílo Petra Eisnera “Chrást i tvrz” ve dvou svazcích a nedávno další pokračování “Čeština poklepem a poslechem”.

V Konfrontaci vyšel mj. Britský agent od Bruce Lockharta, Blázen ve městě od Oty Filipa, Smutný muž od Jaroslava Válka, český překlad knihy Proces od Franze Kafky, Tokio volá Honolulu od Petra Paška a nedávno od Viktora Fischla Kuropeňí.

Fischla známe z jeho válečných vzpomínek na Jana Masaryka. Za války byl ve službách ministerstva zahraničí v londýnské vládě v exilu, s kterou se vrátil domů. Po roce 1948 se vystěhoval legálně do Izraele a vstoupil do izraelských diplomatických služeb. Nyní je velvyslancem Izraele v Rakousku pod svým novým jménem jako Avigdor Dagan, protože se změnou občanství změnil i své jméno. Kuropeňí je román z vesnického života na české dědině, hlavní osobou je felčár, který pomáhá několika generacím na svět, doprovází je i v jejich těžkých hodinách a čerpá poučení pro sebe. V románu vystupují zneprátení sedláci Filip a Palada, jejichž spor vrcholí venkovským dramatem. Autor opěvuje přírodu a procítěně popisuje život drobných lidí na venkově.

Knihy možno koupit u našich českých knihkupců, nebo přímo u nakladatelství Konfrontation, Postfach 1355, 8048 Zurich, Switzerland.

Z událostí v Československu

Celostátní dobrovolná směna k XV. sjezdu KSČ.

Českoslovenští občané jsou vystaveni nové baráži propagandy jak v tisku, tak v televizi a rozhlasu. Z podnětu pracujících Královopolské strojírny v Brně a dalších organizací má být na počest XV. sjezdu KSČ odpracována dne 3. dubna 1976 celostátní dobrovolná směna. Ústřední výbor KSČ, vláda ČSSR, ústřední výbor Národní fronty, Ústřední rada odborů a Socialistický svaz mládeže vydaly provolání, ve kterém vysoce oceňují takovýto podnět pracujících, plně jej podporují a obrací se ke všem občanům, aby tento počín podpořili a nastoupili na dobrovolnou směnu jednotně. Prý je nezbytně nutné, aby národní výbory, doprava, spoje, školství, zdravotnictví, provoz jeslí, mateřské školky, studenti všech škol, pionýři v obchodě, veřejném stravování, všichni společně svorně spolupracovali na úspěšném splnění celostátní dobrovolné směny. V zemi prý není okresu, kde by nebyly závazky dobrovolné směny, a každé malé družstvo, veřejné služby slibují přínos směně. Někteří slibují, že získají kandidáty do KSČ, do Svazu čs.-sovětského přátelství, do Svazu mládeže atd. Kdo bude mít užitek z těchto dobrovolně odpracovaných hodin, které vynesou miliony korun? Pracující, KSČ, nebo nějaká revoluční skupina bojující za zájmy SSSR? Dodatkem Rudé právo oznámilo v rámečku, že 24. února bude vysílat na čs. televizi a rozhlas zahájení XXV. sjezdu KSSS a projev Leonida Brežněva, který trval 5 hodin a 20 minut. Je tedy o zábavu postaráno.

Odkaz Únoru 1948?

Rudé právo zahajuje povídku o únoru následovně: "Dramatické události před dvaceti osmi léty začaly vládní krizí: ministři národně socialistické, lidové a slovenské demokratické strany podali demisi pro malichernou záminku - přeložení několika důstojníků SNB." . . . a pak následuje známý guláš o nebezpečí reakce, návratu buržoazní společnosti za pomoci imperialismu, o obětavém boji partyzánů (jen východních), obětech Rudé armády atd. Proto musela být popravena žena, poslankyně dr. Milada Horáková. Za války vězněna nacisty, vrátila se domů, aby zastupovala čs. lid v národním shromáždění. Jak mohla být souzena z velezrady, když byla r. 1946 zvolena lidem? Ale stalo se tak když komunisté se zmocnili vlády za pomoci ozbrojené milice. Klement Gottwald vyhržoval prezidentu Benešovi, že nepřijme-li demisi ministrů zmíněných tří politických stran, půjdou do ulic a budou střílet, že za nimi stojí Sovětský svaz s armádou ve východním Německu a na jihu v Rakousku.

Rozpravu dr. Beneše s Gottwaldem bylo lze vidět ve filmových záběrech - žel beze zvuku - ale dle výrazů a posuňků se neřikalo nic pěkného. Ministr zahraničí Jan Masaryk skončil "skokem" tři týdny po "Únoru". Pak následovaly popravy generála H. Píky, Kutelvašra a dalších. Ovšem tři roky nato zašlo oprátkou jedenáct předních komunistů pražské vlády v čele s gen. tajemníkem strany R. Slánským. Další tři vysokí funkcionáři Artur London, dr. Lobl a dnešní Gustav Husák, přežili onen soudružský pogrom.

Dvacet roků po puči čs. lid dokázal, že mu komunismus nepřirostl k srdci, ani z hmotných důvodů, a prohlásil veřejně, že "Únor 1948" byl velký omyl. Československo se dalo cestou humánního socialismu a tu nezbývalo než opět pozvat na pomoc Sověty a armády satelitních států. Nebýt tohoto zásahu Československo mohlo na tom být dnes tak dobře jako Západní Německo. A aby nebyly zapomenuty zásluhy milicí, ozbrojeného rámě KSČ, bude slavnostně shromáždění a přehlídka lidové milice. Nejlepším jednotkám, družstvům a četám bude letos poprvé udělen titul "vzorná jednotka".

Duch Helsink je využíván proti rozhlasu Svobodné Evropy

Je zřejmé, že signatáři helsinské dohody z řad komunistických zemí se pokusí zlikvidovat vysílání rozhlasu a že se dovolávají dohody. Činnost těchto vysílačů na území Západního Německa, jednoho ze signatářů závěrečného aktu, je dle Rudého práva hrubým porušením helsinské dohody.

"Hrubým překrucováním a pomlouváním Sovětského svazu a dalších socialistických zemí zasévají nenávisť mezi národy a stupňují napětí mezi evropskými státy. Čs. výbor helsinské deklarace v souladu s míněním širokých vrstev pracujících v ČSSR rozhodně odsuzuje tyto akce, které směřují k novému vyhocení mezinárodního napětí", prohlašuje Rudé právo.

Naplánované rozhovory "kapitána" čs. rozvědky Minaříka jsou povinně otiskovány v čs. tisku, s nadpisem "Ve službách revanšistů". V Rudém právu z 11. února t.r. se ptá Minaříka zda "existuje spolupráce Svobodné Evropy s reakčními silami v Německé spolkové republice, tedy se silami usilujícími o změnu výsledků II. světové války"? Minařík na to dokázal odpovědět jen tím, jak čekali dva dny na čs.-německých hranicích až přejde Luděk Pachman.

Zajímavější byla otázka proč L. Pachman založil tzv. Svobodnou společnost pro šíření přátelství s národy Československa. Minařík odpověděl, že v minulosti se podceňoval význam sudetoněmeckých politiků a jejich vliv v západoněmecké politice. Američané prý došli k názoru, že zájem, přízeň a podpora sudetoněmeckých politiků mohou hrát významnou úlohu v budoucnosti, pokud jde o osud Radia Svobodná Evropa a Svoboda. V tomto kontextu hraje významnou úlohu především otázka udělení licence k vysílání těmto stanicím na území spolkové republiky. Pokud by se mělo rozhodovat o znovuudělení této licence, pak by hlas sudetoněmeckých politiků byl cenný a potřebný.

Minařík se rozhořčuje, že se sudetským Němcům podařilo po 28 letech získat některé bývalé občany Československa ke spolupráci, což prohlašuje za odnárodnění. Nakonec se zmínil jen o dvou: jeden je Luděk Pachman, který byl vychován na marxismu, a druhým je dr. Jiří Brada, o kterém sám Minařík říká, že se prohlašuje za německého Čecha.

Ostatně je známo, že ve Východním Německu nejlepšími spolupracovníky s komunisty jsou bývalí nacisté, neboť oba mají stejný postoj k lidským právům a ke svobodě.

O besedy na televizi s "kapitánem" Minaříkem je prý velký zájem, pro organizátory třeba i dost nepříjemný. Jak uvádí redakce Rudého práva z 10. března poslední televizní rozhovor vzbudil ve veřejnosti široký zájem. "Československá televize dostala i dopisy některých tzv. opozičníků - Zdeňka Mlynáře, Jiřího Hájka, Alexandra Dubčeka, historika Jana Křena a několik dalších. Podobné dopisy, resp. jejich kopie, došly i do redakcí novin a rozhlasu i některým státním institucím".

Režimu nejvíce vadí to, že z rozhlasu Svobodné Evropy se čs. posluchač dozví to, co mu domácí sdělovací prostředky zatajují. Nakonec sám Brežněv prohlásil na XXV. sjezdu KSSSR, že je sice pro détentu, ale že bude nadále podporovat osvobodovací hnutí všude ve světě, další revoluce, i s pomocí Kubánců nebo jiných satelitů. Rudé právo papouškuje po něm, že détentu neznamená zmírnění třídního boje, nýbrž pravý opak.

Proč by Radio Svobodná Evropa a Radio Svoboda měly zastavit svou činnost? Že se to komunistům nelíbí? Radio Free Europe a Radio Liberty splňují funkci uvedenou v 3. koši helsinské deklarace o výměně myšlenek a informací, čemuž se komunisté ze všech sil všemožně brání. Kdyby povolovali svobodu slova, dle dohody, nemuseli by Mlynář, Dubček, Havel, Hájek a jiní posílat zprávy a dopisy do ciziny, ale otiskli by je v domácím tisku nebo přednesli na televizi, jak je tomu v každé normální demokratické společnosti. Komunistům v jejich argumentaci nevadí, že komunistický stát je diktatura jedné politické strany proletariátu,

že je to policejní stát, jako byl stát nacistické Třetí říše. Při tom stále vyhrožují a obviňují nekomunistické státy z fašismu a nacismu.

V rámci déteté přijeli do Spojených států čs. žurnalisté, aby nafilmovali záběry z krajaňského života. V Chicagu přijeli nenápadně do Cicera a Berwynu, kde prostřednictvím několika jednotlivců natáčeli záběry, které budou v dubnu ukazovat na čs. televizi. Bylo by pro nás zajímavé, dokonce důležité, abychom si zjistili, jak předvedou čs. obecnstvu náš život.

DARY NA ČINNOST ČSNRA:

Odbočka ČSNRA "28. říjen"	\$300.00
Čs. ženská nár. rada v exilu, Chicago, IL	\$300.00
Dr. Ludvík A. Bugsch, IL	\$ 25.00

IN MEMORIAM

Břetislava Vaňka, dlouholetého člena předsednictva ČSNRA, věnují:

pozůstalá manželka s rodinou	\$50.00
Mr. - Mrs. Peter Stasiewicz, IL	25.00
Mr. - Mrs. Fred B. Stepanek, FL	25.00
Abner T. Harris, IL	25.00
Edward Stauber, IL	20.00
manž. Anna a Anton Smuntovi, IL	15.00
Mr. - Mrs. Howard Scmalz, IL	15.00
Vlasta Vrázová, IL	10.00
Libuše Kalivodová	10.00
Marie Langová	10.00
David Metrick, IL	10.00
Emily Sukola, IL	10.00
Blažena Čiháková, IL	10.00
Augustin Drnec	10.00

Marie Jurčikové věnuje

matka, pí. Marie Kolářová, IL	10.00
Marie Čiháková, FL	5.00

Antonette Pudilové věnuje

Marie Čiháková, FL	5.00
--------------------------	------

Emila Anderle věnuje

k prvnímu výročí jeho úmrtí pí. Irmengilde Anderlová, manželka	15.00
---	-------

Z CHICAGA

Odbočky ČSNRA ztratily od nového roku několik věrných vynikajících členů. Byl to br. Břetislav Vaněk, dlouholetý člen předsednictva, pokladník, člen odb. Milada Horáková; br. Antonín Rohel, člen odb. Západní předměstí, který začal životní dráhu jako Baťovec a pak dlouhá léta působil v krajaňské čtvrti Lawndale ve vlastním knihkupectví; nedávno jsme se rozloučili s nejstarším členem, br. Janem Tesařem, legionářem, sokolem, členem odb. Mistr Jan Hus, který ještě ve svých 92. letech se pracovně zúčastnil příprav posledního plesu. U rakve se s ním rozloučili br. Dr. Mikuláš Ferjenčík za ČSNRA a br. Dr. Antonín Hřebík za Sokol.

Z MIAMI, FLA.

V Miami zemřela dne 1. března starokraňanka, národní pracovnice, ses. Marie Tůmová, býv. Koksteinová z Bridgeport, Conn., která podporovala činnost Čs. nár. rady nejen za války, ale až do konce svého života. R. 1974 uctila památku zesnulého manžela darem \$500. Byla po léta přímým členem Rady.

Rozloučení s Msgr. Martinem Křížkou

Národní svaz českých katolíků, četní krajané z osady Bl. Anežky České a široká krajaňská veřejnost se přišli rozloučit se svým farářem, Msgr. Křížkou, který zemřel dne 11. března ve věku 81 let a byl pochován na hřbitově sv. Vojtěcha dne 15. března.

Byl rodákem z Moravského Slovácka, do Spojených států přijel jako student po skončení středoškolských studií, bohosloví vystudoval v Americe a po celou dlouhou dobu svého kněžského působení pracoval v krajaňských chicagských osadách. Zvláště vzpomínáme na jeho působení v osadě Bl. Anežky České, kde jsme všichni vítali jeho vzácného hosta, kardinála Berana, za jeho krátké návštěvy Chicaga.

Oblastní výbor New York

Oblastní výbor ČSNRA společně se všemi čs. demokratickými spolky v New Yorku a okolí vzpomenu 126. výročí narození Presidenta Osoboditele v neděli dne 7. března 1976 v sokolovně na 71. ul. I přes nevalné počasí zúčastnilo se mnoho našich krajanů, aby bylo vzpomenu výročí Tomáše G. Masaryka, bojovníka za svobodu československého národa.

Slavnost zahájil tajemník oblasti br. Jan Babinec a uvítal přítomné. V dalším projevu zdůraznil význam vzpomínkové oslavy. Předseda oblastního výboru i Čs. legionářů br. Rev. Josef Šeřil vzdal poctu padlým legionářům v první i druhé světové válce a umučným v koncentračních táborech za německé okupace a nyní za komunistické nadvlády.

Na programu se podíleli žáci českých škol za vedení učitelek B. Helclové-Snížkové a M. Millerové. Slavnostní projev učinil br. Andrej Valušek, který vyzdvihl životní dílo T. G. Masaryka a jeho zásluhy na vybudování svobodného, samostatného demokratického státu, v těsné spolupráci s budoucím druhým prezidentem republiky Dr. Eduardem Benešem a prvním ministrem národní obrany generálem Milanem Štefánikem. V závěru vyzval všechny bez rozdílu národnostního, politického a náboženského ke spolupráci. V jednotě je síla.

Br. Bohuslav Robert Horák a ses. B. Helclová-Snížková recitovali básně.

Chtěl bych zdůraznit ve své stručné zprávě, že oslava výročí narození byla početně navštívena a program byl přijat s netajenou pochvalou.

Jan Babinec, taj.

ODBOČKA LOS ANGELES

Naše odbočka uspořádala v neděli odpoledne dne 7. března t. r. v Sokolovně L.A. oslavu 126. narození našeho prvního presidenta T. G. Masaryka.

Po krátkém projevu Ig. Jiřího Brebra byl prvním recitátorem pětilletý Martinek Votruba s básní K. H. Máchy Oblaka. Pochopitelně, že měl veliký úspěch. Stejně tak byly odměněny dlouhotrvajícím potleskem Eliška Krupková, Brigita Procházková a Dana Graubnerová, žáčky české školy Sokola L.A., kterou velmi úspěšně vede paní Jana Krupková. Eliška Krupková a Brigita Procházková recitovaly básně, Dana Graubnerová zpívala Masarykovy oblíbené písně Ach synku, synku . . . a Teče voda, teče . . . za klavírního doprovodu p. Antonína Votruby.

S Kristinou Šanderovou a Kachou Nováčkovou, žáčkami hudební školy pana Antonína Votruby jsme se seznámili již vloni při stejné příležitosti. Jejich sólová vystoupení a nakonec jejich společná hra na klavír (čtyr-ručně) nám ukázaly, jaký pokrok udělaly za poslední rok, což svědčí o tom, že mají nejen veliké nadání pro hudbu, ale také velmi dobrého učitele.

Již dlouho před slavností dotazovali se lidé, zda vystoupí také p. Oton Kovářik. On a stejně tak i pan Antonín Hodek patří

mezi naše přední exilové umelce a je uměleckým zážitkem poslouchat jejich recitace. Navíc pan Hodek předvedl ještě pantomimu Stvoření světa.

Náčelník Sokola L.A. Dr. Jiří Liška s instruktorem Rudy Majlinkem předvedli s žáky Sokola ukázkou nácviku prostných. Jejich vystoupení bylo velmi působivé a všem se líbilo.

V druhé části programu zaplnila jeviště 30-členná krojovaná skupina, převážně ze členů Sokola, aby předvedla velmi známé části z Prodané nevěsty. A tak jsme si zase po dlouhé době poslechli Kecalá a Jeníka a sborový zpěv Proč bychom se netěšili. Pana Janku Beňuš jsme viděli již minulého roku. Je velmi dobře hlasově fundovaný a svou úlohu sehrál dokonale, stejně tak i p. Karel Finek. Krátkost doby pro přípravu a nedostatečný počet zkoušek nikterak neubraly na kvalitě provedení, takže si diváci vynutili, aby celá poslední část programu byla opakována.

Když jsem již uvedl všechny sólově účinkující, musím ještě uvést pana Šandora, který je houslovým virtuosem a účinkoval v první části programu. Pan Šandor je maďarského původu a ochotně účinkuje na našich oslavách.

Je nutno s velikou radostí konstatovat, že mezi naší mládeží je hodně talentovaných, kteří čekají jenom na příležitost a naše odbočka bude tuto příležitost mládeži poskytovat.

Nakonec nezbyvá než za předsednictvo odbočky poděkovat všem účinkujícím a organizátorům této oslavy za nezištnou pomoc, kterou všichni pro společnou věc věnovali.

Miroslav Konvička, jednatel

ODBOČKA SAN FRANCISCO

Společně se Sokolem odbočka uspořádala velmi úspěšnou oslavu narozenin presidenta Tomáše Masaryka, na které česky krásně promluvil o Masarykovi jednatel odbočky br. Jan Turek.

Odbočka navazuje styky s odbočkami na Pacifiku, v Los Angeles a Portlandu.

Zdařilá schůze Odbočky ČSNRA "Dr. Milada Horáková"

Ve čtvrtek 11. března 1976 konala se v budově Mid America Federal na Čermákově třídě v Ciceru, Ill., členská schůze Odbočky ČSNRA "Dr. Milada Horáková", která byla spojena s promítáním krásných barevných světelných obrazů z Československa.

Po přečtení a schválení zápisu z výroční schůze Odbočky z 11. prosince 1975, který přečetla tajemnice s. Ludmila Kosová, předseda Odbočky br. Dr. Antonín Hřebík srdečně přivítal přítomné členy i četné hosty, mezi nimiž byly také dvě krajanky z Československa, které jsou na návštěvě ve Spojených státech a které byly pozdraveny srdečným potleskem všech přítomných.

Schůze byla zahájena vzpomínkou na bývalého dlouholetého člena - a po 17 let pokladníka Odbočky - br. Břetislava Vaňka, který zemřel 23. února 1976 v Brookfield, Ill. Sestra Anna Hřebíková přednesla na jeho počest paměť básně Pavla Javora "Rozmluva o vlasti", načež předseda br. Dr. Antonín Hřebík zhodnotil ve svém projevu život a celoživotní národní a sokolskou práci bratra Břetislava Vaňka. Jeho památka byla uctěna povstáním a minutou ticha.

Sestra Anna Hřebíková podala pak podrobnou finanční zprávu za první čtvrtletí 1976, podle níž Odbočka má k dnešnímu dni celkem 71 členů, z nichž 56 členů má již zaplacený členský příspěvek na rok 1976. Sestra pokladní současně oznámila, že s. Božena Vaňková věnovala Odbočce k uctění památky svého zesnulého manžela Břetislava Vaňka částku 25 dolarů. -

Předseda br. Dr. Antonín Hřebík podal podrobnou zprávu nejen o činnosti odbočky, nýbrž také o činnosti Čs. národní rady americké a jejího Oblastního výboru v Chicagu. Upozornil na

"Večer tramské písně", který Oblastní výbor bude pořádat v sobotu dne 27. března 1976 v sokolovně "Tábor" v Berwynu, a na sjezd Čs. nár. rady americké, který se bude konat ve dnech 10. a 11. dubna 1976 v budově Lincoln Federal na Čermákově třídě v Berwynu. V sobotu 10. dubna 1976 bude se konat v restauraci "Stará Praha" v Ciceru slavnostní večer k počtě 80. narozenin gen. Jana Slezáka.

Přítomný předseda Oblastního výboru v Chicagu br. František Kalkus - na žádost předsedy - promluvil o všech chystaných podnicích Oblastního výboru, zvláště o Čs. Dnu v rámci 200. výročí Spojených států, a pozval přítomné na nejbližší z těchto podniků - na "Večer tramské písně" v sobotu 27. března 1976.

Zástupkyni na sjezd Čs. nár. rady americké ve dnech 10. a 11. dubna 1976 byla zvolena s. Anna Hřebíková a náhradnicí s. Ludmila Kosová.

Předseda br. Dr. Antonín Hřebík pak podal podrobné zprávy o výroční schůzi Oblastního výboru ČSNRA v Chicagu 15. února 1976 a o členské schůzi 5. března 1976, jichž se zúčastnili všichni zástupci Odbočky. Po slosování výherních lístků a po pohoštění, které připravila místopředsedkyně odbočky s. Anna Vlasáková se svými ochotnými spolupracovnicemi, br. Ing. Hyacint Harna promítal překrásné barevné světelné obrazy z Československa, které pořídil před osmi roky před odchodem do Spojených států a které doprovázel zajímavým výkladem. Byly to opravdu krásné záběry z Československa, které účastníci sledovali s mimořádným zájmem.

Po skončení promítání světelných obrazů účastníci, kterých se dostavilo tolik, že zaplnili celou prostornou síň, setrvali ještě dlouho v družném a srdečném rozhovoru. L.K.

Odbočka ČSNRA "Západní předměstí"

konala svoji členskou schůzi 17. března 1976. Schůzi zahájila předsedkyně odbočky ses. Vlasta Vrázová uvítáním přítomných - a sdělením smutné zprávy, že z našeho středu odešel národní a sokolský pracovník, člen odbočky ČSNRA "Mistr Jan Hus", br. Jan Tesař. Povstáním byla uctěna jeho památka.

Na návrh ses. Plevové, podporovaný ses. Kostkovou, bylo upuštěno od čtení zápisu z poslední schůze (výroční), neboť byl v plném znění uveřejněn ve Věstníku ČSNRA.

Ses. Vrázová promluvila o současné činnosti ČSNRA, sdělila, že sjezd ČSNRA se bude konat ve dnech 10. a 11. dubna 1976 v Lincoln federal na Čermákově třídě v Berwyn, a vyzvala k volbě delegáta odbočky na sjezd. Zvolena byla ses. Marie Langová, náhradníkem br. Vincent Pleva.

Poté uvítala ses. Vrázová přítomného předsedu Oblastního výboru ČSNRA Chicago, br. Františka Kalkuse a požádala jej, aby k přítomným promluvil o akcích Oblastního výboru. Br. Kalkus referoval o úspěchu únorového plesu ČSNRA a akcích připravovaných, večeru pěvecké skupiny z Toronta 27. března, zájezdu do Lidic začátkem června, Čs. dnu, který bude uspořádán 6. června - a oslavě, která bude uspořádána k 200. výročí Spojených států a kterou oslavíme též 28. říjen.

Ses. Vrázová pak hovořila o přínosu Čechů a Slováků na budování USA a sdělila, že ČSNRA se bude podílet - k oslavě 200. výročí USA - na vydání rozsáhlé práce Esther Jeřábkové ze St. Paul, MN, která po 20 let shromažďovala krajanský materiál pro tuto bibliografii. Kniha o 350 stranách bude zahrnovat údaje o krajanských publikacích, knihách, časopisech, a ČSNRA se bude na jejím vydání podílet s Čs. společností pro vědy a umění. Úvod k této rozsáhlé práci napíše šéf Library of Congress.

Po milém pohoštění, které připravily věrné sestry odbočky, ses. Plevová, Vlčková, Bláhová a další, promítli manž. Harnovi krásné snímky z různých částí Spojených států - které byly, včetně hodnotného slovního doprovodu Ing. Harny, zaměřeny též k významu "200 let Ameriky".

Marie Langová, tajemnice

Č. S. A.

Nejstarší bratrská a sesterská podpůrná jednota
v Americe jest připravená poskytnouti Vám
nejvýhodnější druhy životních pojistek plně
zabezpečujících Vaši ochranu.

Rovněž nabízíme pojistky poskytující pravidelný
starobní důchod jakož i pojistky hypoteční.

Další informace ochotně podají:

CZECHOSLOVAK SOCIETY OF AMERICA

“Pioneer of Fraternal Life Insurance”

CSA PLAZA

Telefony (312) 795-5800 - (312) 242-2224

2701 SOUTH HARLEM AVENUE

BERWYN, IL 60402

VĚSTNÍK

CZECHOSLOVAK NATIONAL COUNCIL
OF AMERICA

2137 So. Lombard Ave. - Room 202
Cicero, Illinois 60650

Second Class Postage Paid
at Chicago, Illinois

 436

MOVING? Please use this address label and
mail it with your new address to VĚSTNIK.